

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/262/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6212204281
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6212204281.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Česká republika, s. r. o., so sídlom Novodvorská 994, Praha, Česká republika, IČO: 25117483, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36613843, proti odporcovi S. Q., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom C. J., C. XXX/X, toho času na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou Evou Pivarčovou, tajomníčkou Okresného súdu Zvolen, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42176778, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Cífrom, so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, v konaní o zaplatenie 267.958,09 CZK s príslušenstvom o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 2C/215/2012-172 z 26. 03. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie 267.958,08 CZK s príslušenstvom, ktoré si navrhovateľ ako postupník pôvodného veriteľa Česká spořitelna, a. s., Praha uplatňoval proti odporcovi. Z dôkazov predložených navrhovateľom súd zistil, že odporca uzavrel s právnym predchodcom navrhovateľa Českou spořitelnou, a. s., Praha zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 200.000,- CZK s dohodnutou úrokovou sadzbou vo výške 12,04 % p. a.. V bode 29 Všeobecných obchodných podmienok Českej spořitelny, a. s. bolo ustanovené, že právne vzťahy medzi klientom a bankou na základe týchto Všeobecných obchodných podmienok sa budú spravovať právnym poriadkom Českej republiky, z tohto dôvodu posudzoval práva a povinnosti účastníkov zmluvy o úvere podľa ustanovení českého Obchodného zákonníka, ktorý v § 262 ods. 4 ustanovuje, že vo vzťahoch podliehajúcich Obchodnému zákonníku podľa § 261 Obchodného zákonníka alebo podriadených Obchodnému zákonníku dohodou účastníkov sa použijú, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá nie je podnikateľom ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo zvláštnych právnych predpisov o spotrebiteľských zmluvách, adhézných zmluvách, zneužívajúcich klauzulách a iné ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa. Úverovú zmluvu uzavretú medzi Českou spořitelnou, a. s., Praha a odporcom považoval za spotrebiteľskú zmluvu z dôvodu, že odporca pri jej uzatváraní nekonal v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, ani v rámci výkonu svojho povolania. Námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom na strane odporcu vychádzajúc z ustanovenia § 262 ods. 4 Obchodného zákonníka platného na území Českej republiky posudzoval podľa ustanovení Občianskeho zákonníka platného na území Českej republiky, ktorý v § 101 ustanovuje trojročnú premlčaciu dobu, ktorá beží odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať prvý raz. Právny predchodca navrhovateľa (pôvodný veriteľ) vyzval odporcu listom zo 14. 05. 2008, aby dlžnú pohľadávku 14.672,-Kč uhradil najneskôr do 19. 06. 2008 s tým, že ak v tejto lehote pohľadávku nezaplatí, stane sa celý zostatok úveru s príslušenstvom splatným dňom nasledujúcim po márnom uplynutí uvedeného dátumu. Odporca na túto výzvu nereagoval. Preto sa stal zostatok úveru a príslušenstva splatný 20. 06. 2008. Navrhovateľ podal na súd návrh 19. 06. 2012 po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Námietku navrhovateľa, že vedľajší účastník na strane odporcu nie je oprávnený vzniesť námietku premlčania,

nepovažoval za dôvodnú. Z ustanovenia § 93 ods. 3, 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) vyplýva, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník s výnimkou dispozície s návrhom. Z tohto ustanovenia vyplýva oprávnenie vedľajšieho účastníka vzniesť námietku premlčania. Námietka premlčania vznesená vedľajším účastníkom na strane odporcu bola dôvodná, preto navrhovateľovi uplatnený nárok nepriznal.

Odporcovi ako úspešnému účastníkovi v konaní žiadne trovy nevznikli. Vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane priznal okresný súd právo na náhradu trov konania vo výške 100 % potrebných na účelné bránenie práv odporcu.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ. Namietal nesprávne právne posúdenie veci. Tvrdil, že medzi postupom Česká spořitelna, a. s., ktorý postúpil na navrhovateľa pohľadávku voči odporcovi a odporcom vznikol obchodný záväzkový vzťah podľa ustanovení §§ 497 až 507 zákona č. 513/1991 Sb. Obchodný zákonník, na základe ktorého postupca poskytol odporcovi úver v dohodnutej výške a odporca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky za dohodnutých podmienok vrátiť a zaplatiť úroky. Na právny vzťah, ktorý je predmetom konania, mal okresný súd v zmysle článku 29. Všeobecných obchodných podmienok Českej spořitelny, a. s., aplikovať zákon č. 513/1991 Sb. v celom rozsahu, teda aj ustanovenie § 397 Obchodného zákonníka o premlčaní, podľa ktorého je premlčacia doba štyri roky. Ustanovenie o premlčacej dobe nie je ustanovením, ktoré by smerovalo k ochrane spotrebiteľa. Ustanovenie českého Obchodného zákonníka o premlčaní je ustanovením vyváženým vo vzťahu k obojstranným zmluvným stranám. Nejde o ustanovenie diskriminujúce spotrebiteľa vo vzťahu k veriteľovi v tom zmysle, že by v dôsledku aplikácie príslušných ustanovení českého Obchodného zákonníka o premlčaní povinnosti dlžníka mnohonásobne prevážili nad jeho právami. K takémuto názoru dospeli viaceré sudy Českej republiky. Zotrval na názore, že vedľajší účastník nemôže sám vzniesť námietku premlčania, pretože nejde o úkon procesný, ale o úkon podľa hmotného práva. Subjektom, ktorý je oprávnený uplatniť námietku premlčania, je dlžník, jeho právny nástupca alebo ich zástupca. Námietka premlčania je hmotnoprávny úkon, ktorý vedľajšiemu účastníkovi nepatrí. Namietal tiež proti rozhodnutiu súdu o trovách vedľajšieho účastníka. Trovy právneho zastúpenia, ktoré vedľajšiemu účastníkovi vznikli, nemožno pokladať za účelne vynaložené trovy na uplatnenie alebo bránenie práva. Cieľom Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník na strane odporcu má vo svojich radoch členov s právnickým vzdelaním. Vzhľadom na ciele a úlohy združenia musí byť takéto združenie sám zo svojej podstaty schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Právny zástupca vedľajšieho účastníka nevykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci. Neposkytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. Konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a navrhovateľovi priznal náhradu trov konania.

Vedľajší účastník na strane odporcu vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že v rámci procesu transpozície právnych aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie bolo do právneho poriadku Slovenskej aj Českej republiky etablované spotrebiteľské právo. V súkromnoprávnej rovine sú ustanovenia spotrebiteľských zmlúv uvedené v Občianskom zákonníku a ostatných spotrebiteľských normách, ktoré sú vo vzťahu ku všetkým ostatným súkromnoprávnym predpisom slovenského právneho poriadku ustanoveniami špeciálnymi a v prevažnej miere kogentnými, čo je dané tým, že konkrétne implementujú záväzné európske spotrebiteľské predpisy priamo v našom právnom poriadku. Osobitný režim spotrebiteľských zmlúv vyplýva zo zvýšeného záujmu spoločnosti ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu (spotrebiteľa), ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s dodávateľmi. V rámci správnej interpretácie a aplikácie ustanovení spotrebiteľských zmlúv smerujúcich k ochrane spotrebiteľa je potrebné vychádzať z „teórie výhodnosti“, ktorá v každom konkrétnom prípade vždy odôvodňuje preferenčné použitie tých zákonných ustanovení, ktoré súd na prospech spotrebiteľa. Odôvodnenosť použitia teórie výhodnosti je daná úmyslom zákonodarcu vyvážiť objektívne existujúcu nerovnováhu nedostatočne informovaného spotrebiteľa so slabou vyjednávacou pozíciou a odborne pripraveného dodávateľa so silnou vyjednávacou pozíciou. Od prijatia Obchodného zákonníka, ktorého koncepcia vychádza z predpokladu, že upravuje vzťahy medzi podnikateľmi v rámci ich obchodno-záväzkových vzťahov, resp. vzťahov súvisiacich s ich podnikaním, sa spoločenská situácia podstatne zmenila. V čase schvaľovania Obchodného kódexu bolo poskytovanie úverov výlučnou výsadou bankových domov, ktoré požívali v spoločnosti vážnosť serióznymi inštitúcií plniacich okrem komerčných aj verejnoprospešné

účely pri financovaní potrieb obyvateľov. Tento postoj mal bezosporu vplyv na zaradenie bankových produktov využívaných prevažnou väčšinou obyvateľstva (fyzickými osobami nepodnikateľmi), t. j. najmä úverov a vedenie peňažných účtov do kategórie tzv. absolútnych obchodov. V priebehu uplynulých rokov však došlo k zásadnej zmene v spôsobe poskytovania úverov a v typoch úverov, ktoré sú k dispozícii a sú využívané spotrebiteľmi. V období prijatia Obchodného zákonníka neboli na území vtedajšieho Československa známe nebankové úvery. Dogmatickú teóriu absolútného obchodu v úverových vzťahoch považuje vedľajší účastník v kontexte kogentnej a špeciálnej spotrebiteľskej úpravy za súčasného stavu spoločenského vývoja za prekonanú. Taktiež dojednanie o použití všeobecnej úpravy záväzkov podľa Obchodného zákonníka je potrebné posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Použitie Obchodného zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch je jednoznačne pre spotrebiteľa znevýhodňujúce a naopak dodávateľa stavia do ešte výhodnejšieho postavenia. Vedľajší účastník uznáva, že samotný izolovaný inštitút premlčania neslúži na ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany a rozhodnutie o tom, či sa na právny vzťah aplikuje premlčanie podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka má svoje logické základy v použití právneho kódexu, ktorý svojim charakterom zodpovedá poslaniu spotrebiteľského práva. Vedľajší účastník zastáva názor, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere bez ohľadu na formu a typ spotrebiteľského úveru sa vždy spravuje špeciálnymi ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a podporne Občianskym zákonníkom. Navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny a uložiť navrhovateľovi povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O. s. p. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Navrhovateľ ako postupník v konaní uplatňuje nároky zo zmluvy o úvere, ktorú uzavrel odporca s Českou spořitelnou, a. s., Praha 11. 12. 2007. Z dokladov predkladaných navrhovateľom je možné uzavrieť, že v deň uzavretia zmluvy 11. 12. 2007 prevzal odporca od právneho predchodcu navrhovateľa hotovosť 200.000,-CZK. V časti III. bod 6 Zmluvy o úvere je uvedené, že súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky. Všeobecné obchodné podmienky, ktoré navrhovateľ predložil v bode 29 za rozhodné právo, ktorým sa spravujú právne vzťahy medzi klientom a bankou, označuje právny poriadok Českej republiky. Všeobecné obchodné podmienky vymedzujú aj pojmy používané vo Všeobecných obchodných podmienkach a zmluvných vzťahoch. Pod pojmom banka sa má rozumieť Česká spořitelna, a. s., so sídlom v Prahe, klientom fyzická alebo právnická osoba, ktorá vstupuje do obchodného jednanja s bankou za účelom uzavretia bankového obchodu, bankový obchod je definovaný ako obchod vznikajúci na základe zmlúv uzavretých medzi bankou a klientom v súvislosti s poskytovaním bankových služieb a produktov a Obchodný zákonník, podľa ktorého bola zmluva o úvere uzavretá a jeho použitie na vzájomné vzťahy medzi klientom a bankou osobitne v časti III bod 8 úverovej zmluvy dojednané, je zákon č. 513/1991 Sb., Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. Vychádzajúc z týchto listín okresný súd aj posudzoval právne vzťahy medzi právnym nástupcom pôvodného veriteľa a odporcom podľa právneho poriadku Českej republiky, konkrétne podľa ustanovení Obchodného zákonníka č. 513/1991 Sb., ktorý v § 262 ods. 4 vo vzťahoch podľa § 261 alebo podriadených Obchodnému zákonníku dohodou podľa § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka prikazuje použitie Obchodného zákonníka na obe strany a aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka alebo zvláštnych právnych predpisov o spotrebiteľských zmluvách, adhézných zmluvách, zneužívajúcich klauzulách a iných ustanovení smerujúcich k ochrane spotrebiteľa vždy, ak je to v prospech zmluvnej strany, ktorá nie je podnikateľom. Z tohto zákonného ustanovenia okresný súd vyvodil, že vo vzťahu k spotrebiteľovi v spotrebiteľskej zmluve (zmluvu o úvere), z ktorej si navrhovateľ uplatňuje nároky, je potrebné použiť ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa, za ktoré považoval aj ustanovenia o premlčaní, preto námietku premlčania vnesenú vedľajším účastníkom na strane odporcu posúdil podľa ustanovenia § 101 zákona č. 40/1964 Sb. a dospel k názoru, že ak sa úver stal splatným 20. 06. 2008 a návrh na zaplatenie pohľadávok úverovej zmluvy podal navrhovateľ na súd až 19. 06. 2012, doručil ho súdu po uplynutí premlčacej doby.

Posudzovanie právnych vzťahov účastníkov podľa právneho poriadku Českej republiky vzhľadom na bod 29 Všeobecných obchodných podmienok považuje odvolací súd za správne. Podľa § 261 ods. 3 písm. d/ zákona č. 513/1991 Sb. sa Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkové vzťahy zo zmlúv o úvere uzavretých podľa § 497 Obchodného zákonníka.

Zásadnú otázku, či úprava premlčania obsiahnutá v Občianskom zákonníku v § 101 a nasl. je práve tými ustanoveniami smerujúcimi k ochrane spotrebiteľa, ktoré mal, český zákonodarca pri zavedení ustanovenia § 262 ods. 4 časti vety prvej za bodkočiarkou Obchodného zákonníka do právneho poriadku Českej republiky na zreteli, riešil Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku z 24. 07. 2012 sp. zn. 32Cdo 3337/2010 uverejneného v Sbíрке soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 135/2012. S odkazom aj na Dôvodovú správu k bodu 103 k zákonu č. 501/2001 Sb., ktorým sa menil Obchodný zákonník s účinnosťou od 31. 12. 2001 vyslovil Najvyšší súd Českej republiky záver, že v zmysle článku 3 smernice Rady (ES) č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, na základe ktorej boli do Občianskeho zákonníka doplnené ustanovenia §§ 52 - 65 upravujúce spotrebiteľské zmluvy, za ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa je možné považovať také ustanovenia, ktoré chránia slabšiu stranu proti silnejšej, to znamená, upravujú vzťah dvoch subjektov vo výrazne nerovnovážnom postavení. Musí ísť teda o ustanovenia, ktoré by bolo prijaté priamo na ochranu spotrebiteľa alebo ustanovenie, ktorého charakter je taký, že zámerným spôsobom chráni slabšiu stranu zmluvného vzťahu. Výkladom § 262 ods. 4 časti prvej vety za bodkočiarkou Obchodného zákonníka č. 513/1991 Sb. ale nie je možné dospieť k záveru, že odôvodňuje aplikáciu akéhokoľvek ustanovenia, ktoré by mohlo byť pre spotrebiteľa výhodnejšie. Úprava premlčania nie je úpravou, ktorá smeruje k ochrane spotrebiteľa. Odlišne ustanovená dĺžka premlčacej doby v Občianskom a Obchodnom zákonníku je len výsledkom rôznych legislatívnych procesov, z ktorých žiadna nesmeruje k ochrane slabšej strany (spotrebiteľa). Premlčanie pôsobí voči obojstranným rovnako, z komplexnej úpravy premlčania v každom z týchto zákonov nie je možné považovať niektoré z nich za výhodnejšie pre spotrebiteľa. Tento záver Najvyšší súd Českej republiky potvrdil aj v ďalšom rozhodnutí z 30. 07. 2014 sp. zn. 32Cdo 1592/2012. Z uvedeného je zrejmé, že ak okresný súd len na základe § 262 ods. 4 českého Obchodného zákonníka posudzoval námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom na strane odporcu podľa ustanovení § 101 Občianskeho zákonníka platného na území Českej republiky vec nesprávne právne posúdil a odvolanie navrhovateľa bolo v tejto časti dôvodné. Zmluva o úvere je podľa ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d/ zákona č. 513/1991 Sb. absolútnym obchodom, ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravuje Obchodným zákonníkom. Povaha absolútne obchodného záväzku nevyklučuje posúdenie zmluvy o úvere ako zmluvy spotrebiteľskej.

Nesprávne právne posúdenie veci nebolo jediným dôvodom pre zrušenie rozsudku okresného súdu. Zo spisu odvolací súd zistil, že odporca Ján Lakatoš sa v mieste evidovaného trvalého bydliska nezdržuje a pátranie okresného súdu po pobyte odporcu nebolo úspešné. Mesto Veľký Krtíš na č. I. 71 spisu okresnému súdu oznámilo, že S. Q. bol k trvalému pobytu vo C. J. hlásený do 02. 04. 2012 a odvtedy sa má zdržiavať pravdepodobne v U.. Obecný úrad U. na č. I. 74 spisu na dopyt okresného súdu oznámil, že v obci U. nemá odporca trvalý pobyt a osoba s takýmito údajmi im nie je známa. Uznesením č. k. 2C/215/2012-115 z 30. 10. 2012 ustanovil súd odporcovi opatrovníka v osobe tajomníčky Okresného súdu Zvolen.

Šetrenie predchádzajúce ustanoveniu opatrovníka odporcovi nepovažuje odvolací súd za dostatočné. Podľa § 29 ods. 2 O. s. p. môže súd ustanoviť opatrovníka účastníkovi, ktorého pobyt nie je známy. Pre záver o neznámom pobyte účastníka je potrebné všetkými dostupnými prostriedkami skúmať, kde sa hľadaná osoba zdržuje. I v prípade, že sa pobyt účastníka nepodarí zistiť, je podľa § 29 ods. 6 O. s. p. potrebné za opatrovníka účastníkovi ustanoviť v prvom rade osobu pôsobiacu v rodinnom, pracovnom, kultúrnom prípadne inom prostredí, ktoré je účastníkovi blízke. Z Mesta Veľký Krtíš, kde bol odporca naposledy hlásený na pobyte ako bezdomovec, odvolací súd dožiadal správu o rodinných príslušníkoch odporcu. Krajskému súdu bolo oznámené, že rodičia odporcu S. Q. a S. Q. sa v roku 2004 odsťahovali do Z.. V odpovedi na lustráciu v Registri obyvateľov k odporcovi je uvedené, že S. Q. je ženatý, jeho partnerka sa má volať O. Q., rodičia S. Q., S. Q., má deti R., S., O., S., C., S. a T. a jeho matka S. Q., rod. D. je od 13. 04. 2004 prihlásená k trvalému pobytu v obci Z.. Ak by okresný súd vykonal rovnaké šetrenie, mohol od príbuzných odporcu zistiť adresu jeho súčasného pobytu (podľa správy z Mesta Veľký Krtíš sa odporca pravdepodobne zdržiava v Krízovom centre Q.), prípadne odporcovi ustanoviť opatrovníka v súlade s § 29 ods. 6 O. s. p.. Ustanovením opatrovníka odporcovi bez splnenia zákonných podmienok odňal okresný súd odporcovi možnosť konať pred súdom, čo je dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p..

Námietka navrhovateľa v odvolaní, že vedľajší účastník nie je osobou oprávnenou na vznesenie námietky premlčania, nie je dôvodná. Okresný súd dospel k správnejmu záveru, že podľa § 93 ods. 4 O. s. p. môže vedľajší účastník vzniesť námietku premlčania, ktorá je formou procesnej obrany proti žalobe.

Tento záver je podporený napr. aj rozhodnutím Najvyššieho súdu českej republiky z 19. 02. 2009 sp. zn. 25Cdo 539/2008, v ktorom uviedol, že vedľajší účastník je v konaní zásadne oprávnený ku všetkým úkonom (s výnimkou dispozície s konaním a jeho predmetom), ku ktorým je oprávnený hlavný účastník a ak tieto úkony robí práve v prospech (a s účinkami pre) hlavného účastníka, ktorého v spore podporuje. Uplatnenie obrany proti žalobe je procesným právom účastníka konania (žalovaného) a rovnaké právo má v zmysle § 93 ods. 3 O. s. p. aj vedľajší účastník, ktorý v konaní vystupuje na jeho strane. Na tom, že ide o procesné právo, nič nemení skutočnosť, že pomocou obrany proti žalobe uplatňujú aj námietky vychádzajúce z hmotnoprávnej úpravy. Názor o práve vedľajšieho účastníka vzniesť námietku premlčania je podporený aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. 09. 2013 sp. zn. 2Cdo 89/2013, v ktorom najvyšší súd konštatoval odňatie možnosti vedľajšiemu účastníkovi konať pred súdom tým, že mu neboli doručené písomnosti zo spisu, čím súd zamedzil vedľajšiemu účastníkovi možnosť podania napr. námietky premlčania v prospech odporcu, na strane ktorého vystupuje. I napriek samostatnému právu vedľajšieho účastníka na strane odporcu vzniesť námietku premlčania je potrebné doručením vyjadrenia vedľajšieho účastníka, v ktorom bola vznesená námietka premlčania, odporcovi, vytvoriť odporcovi procesnú možnosť, aby sa k námietke premlčania vyjadril, či mu je takáto pomoc vedľajšieho účastníka vítaná.

Úlohou okresného súdu v ďalšom konaní bude zistiť pobyt odporcu od jeho príbuzných a doručiť odporcovi všetky písomnosti týkajúce sa tejto veci. V prípade, že odporcov pobyt zostane naďalej neznámy, zistí okresný súd od príbuzných odporcu, či sú ochotní vykonávať funkciu opatrovníka odporcu v konaní. Ďalší postup okresného súdu pri prejednaní a rozhodovaní veci bude závisieť od procesnej aktivity odporcu, resp. jeho opatrovníka. Ak proti námietke premlčania vznesenej vedľajším účastníkom odporca alebo jeho opatrovník nebude namietkať, okresný súd opätovne posúdi vec a námietku premlčania podľa ustanovení zákona č. 513/1991 Sb. Obchodného zákonníka a vo veci rozhodne.

O trovách odvolacieho konania rozhodne podľa § 224 ods. 3 O. s. p. súd prvého stupňa. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.